

Tsõõrike Beja ajaloomuuseumis

ja Võrumaa laulu- ja tantsupeo peaproovis

Ülevaade ühest Tsõõrikese tantsurühma sisukast päevast

Meie tantsurühm kutsuti esinema Lätimaale Beja kooli folklooripäevale. Külastasime sel päeval mitut põnevat muuseumi.

Kui Aluksnesse jõudsimme, läksime loodusmuuseumisse, kus oli välja pandud Lätimaalt leitud põnevaid asju. Uurisime erineva kuju ja suurusega kive ja mineraale ning vaatasime neid mikroskoobiga lähemalt ka. Igauks sai tähtkuju järgi teada, millised kivid talle õnne toovad. Minu klassiõde Hanna ütles, et tema nendesse kividesse küll ei usu, sest õnn tuleb igal inimesel endal luua. Teises ruumis olid välja pandud kivimid ning nendest tehtud pildid. Kui giid tule kustutas, hakkasid need helendama. Seda põhjustab energia, mida kivid endasse koguvad. Jätsime kivid jõudu koguma ning liikusime edasi ja vaatasime Lätis elavaid linde. Nii mõnigi meist üllatus, nähes, et mõni lind on tegelikult suurem, kui ta arvas. Saime ka lindude hääli kuulata. Kolmandas ruumis olid loomade topised. Ma imestasin, et mutt on nii väike.

Beja ajaloomuuseumis näidati meile relvi, lehmakella, pastlaid, koolipilte ja leierkasti. Seal pidi igauks võtma ühe eseme ja ära arvama, mis see on ja mida sellega vanasti tehti. Mulle meeldis üks põnev asi, millega sai saapaid jalast võtta, silma jäid ka grammofon ja elektri tootmise masin. Muuseumi ees tegime vanaaegse pildi. Mängisime mängu, mille käigus sai harjutada osavust ja meeskonnatööd.

Meie reisi peaeesmärgiks oli folklooripäeval osalemine. Beja koolis pakuti meile kõigepealt lõunasööki, seejärel vahetasime rõivad ning olimegi esinemiseks valmis. Tantsisime „Lambatantsu“, „Kipsadi-Kõpsadi“ ja „Mängulusti“. Meie esinemine võeti soojalt vastu. Peale pidu koristati kõiki kringli ja morsiga.

Eestimaale tagasi jõudnud, külastasime veel Vastseliina Piiskopilinnust, mis ehitati 14. sajandil. Sellest on järel

ainult üksikud müürijupid. Kabelis oli valge rist, mis oli kunagi hõljuma hakanud. Rist hõljus seal neli kuud. Praegu liigub see rist päikesetõusu ajal. Kabel on koht, kus mõeldi enda pattude üle järele ja seda teevad mõned külastajad seal ka praegu.

Minu jaoks oli huvitav, et vaenlane pidi kindlusest vähemalt 300 meetri kaugusel olema, sest see oli noole keskmine lennukaugus. Seal võisid vaenlased olla mitu kuud ilma sõdimata, oodates ründamiseks sobivat momenti. Kindluses oli suured tallid sellepärast, et seal oli umbes 80 sõdurit ja igauhel oli oma hobune. Kindlusesse varuti toitu, sest sõda kestis kaua aega. Ühe torni peal nägime risti. Giid rääkis legendi, mille järgi kutsuti lossi ilusamad neid ja kõige ilusam neist sai seal tööd. See neiu müüriti torni sisse, sest usuti, et ilusad tütarlapsed toovad õnne. Aeg-ajalt nähtavat nüüd tütarlast end jõe ääres pesemas.

Muuseumis saime sõduri rõngassärki selga proovida. See kaalus 16 kilo ja selle jaoks läks vaja 600 meetrit rõngaid. Sõduri kogu riietus kokku kaalus tervelt 40 kilogrammi. Ja selles pidid nad sõdima! Sõduriks õppima hakati juba 7-aastaselt ning 15-aastaselt saadi kannupoisiks. 20-aastaselt saadi sõduriks ning pidi olema üsna rikas, et jõuaks endale raudrüü osta. Üllatav oli see, et sõdurid pidid oskama hästi luuletada ja kabet mängida. Ka meie kirjutasime luuletusi. Veel vaatasime rõivaid, mida keskajal kanti. Millegipärast arvatakse, et keskajal olid inimesed räpased, aga giid ütles, et tegelikult see nii ei olnud. Meie ringkäik lõppes piinakambris, kus oli ka timuka kuju.

See päev oli pikk ning õhtuks olime üsna väsinud, kuid nägime palju põnevat ning esineda meeldib meie rühmale ka – muidu polekski ju mõtet tantsutundides higistada ja samme lihvida.

Robin Parv 4.klass

Kuidas looduses ellu jääda?

Meie kool osales projektis „Keskkonnahariduslikud programmid Võrumaa ja Põlvamaa põhikoolide õpilastele 2015“, läbi mille oli õpilastel võimalus tunda õppida ökoloogilist tasakaalu ning kujundada keskkonnasäästlikke tarbimisharjumusi. Projekti raames matkati räätsadega Meenikunno rabas, tutvuti Karula rahvuspargiga ning tehti Eesti Ellujäämisseltsi matkajuhi abiga läbi Seikluslik ja mänguline “ellujäämiskursus” looduses Voki küla lähistel.

Esmaspäeval, 6. aprillil läksime õppima, kuidas looduses ellu jääda. Ees ootas 4 tundi matka. Kohale jõudnud, kohtusime matkajuht Aigariga, kes rääkis lühidalt, mis meid ees ootab, ning rõhutas, et kui ta küsimuse esitab, tuleb mõelda laiemalt, sest tema küsimused on krutskiga. Tegelikult nii oligi: ühel lagendikul küsis ta näiteks, et kui kiiresti jookseb orav 100 m. Pakuti

väga erinevaid aegasid. Õige vastus oli aga, et orav ei jookse, vaid hüppab. Ta ei oska ühtegi jooksumust. Sellised vestlused olid väga põnevad.

Metsas liikudes tegime aeg-ajalt peatusi, kus matkajuht rääkis meile tarkusi, mille järgimine teeb matkamise ohutumaks ja meeldivaks. Mulle jäi meelde, et üle murdunud puu minnes tuleb astuda sellest üle, mitte selle peale, sest sa võid libiseda ja end vigastada. Kätt võiks hoida silmade ees, et sa oksaga vastu silmi ei saa. Kui minnakse üksteise järel, ei tohi eesmineja kõrvalleükatud oksa järsku lahti lasta, et mitte tagumisele haiget teha. Üks käsi peab olema alati vaba.

Ühes peatuskohas pidime ära arvama, kustpoolt me tulime. Õppisime, kuidas ilmakaari päikese abiga määrata. Saime teada, et vana maja järgi on võimalik ka ilmakaari määrata. Päike sööb puitu ja seetõttu on rohkem lagunenenud maja lõunapoolne külg. Ka vundament

aitab. Vanasti oli külmikute asemel sahver, see asus alati põhja pool, sest seal oli jahedam. Leidsime metsast näsiniine, mis on õitsedes küll ilus, aga mürgine. Sa ei või seda katsuda, sest kui mahl suhu satub, saad ränga mürgituse ja silma sattumisel võid koguni pimedaks jääda. Aigaril oli läinud näsiniineoks vastu haava ning haava ümbert läks punaseks ja see paranes väga kaua.

Metsa minnes võta kaasa punase paelaga vile. Punast värvi paela abil leiavad päästjad su kiiremini üles, kui peaksid nii hullusti ära eksima, et enam koduteed ei leia. Vilega saad sa vilistada ja see aitab sind üles leida. On hea kui see on metallist, sest see peegeldab päikest ning peegeldus aitab sind samuti leida.

Metsaretkel ehitasime veel onni ning proovisime ilma tikkudeta tuld teha. Õppisin sel matkal palju.

Robin Parv 4. klass

Põnev õppepäev Karula rahvuspargis

Kolmapäeval, 6. mail oli 6.a ja 7. klassi õpilastel tore võimalus käia Karula rahvuspargis õppepäeval. Eesti väikseim rahvuspark on loodud 1993. aastal kultuuripärandi hoidmiseks. Õppepäeva raames toimus 3 tunnine matk, mis kujunes õpetlikuks ja huvitavaks.

Karula rahvuspargis on palju väikesi järvi. Matka alustasime hea tujuga kõige suurema järve, Ähijärve ääres oleva infostendi juurest. Järv on oma nime saanud eestlaste veejumala Ahti järgi. Järvepõhi on samamoodi künlik nagu kogu Karula maastik ja järve põhjast võib leida lausa 17 mäge. Giidiga tutvavaks saades toimus kohe teadmiste kontroll, milles olime päris edukad. Õnneks leidis alati keegi, kes meid hädast välja aitas.

Edasi liikusime 4 km pikkusele matkarajale. Kõndisime mööda õõtsuvat Ähijärve äärset kallast. Tundsime ära varsakabja, mille lehed meenutavad varsa kapju ning kollaste õite järgi tulika. Selgus, et mõlemad taimed on tegelikult mürgised. Angervaksa nimi ei tulnud meile paljudele meelde. Tegu on ravimtaimena, mis kasvab väga märjas kohas ning teda murdes on peopesas tunda niiskuse, kopituse lõhna. Meie maitsime nii põdrakanepit kui jänese kapsaid, viimased meeldisid oluliselt rohkem. Giid hoiatas, et liigest jänese kapsaste söömisest võib kõht lahti minna. Huvitav oli teada saada, et põdrakanep on väga vitamiinirikas ning temast on võimalik lausa salatit teha.

Loodus oli ümberringi imetlusväärne, täis rohelist, veidike

ürgne ning puutumatu. Puude küljes rippusid habesamblikud, mis viitavad eriti puhtale õhule, mida oli seal hästi tunda igal sammul. Meie matka saatis alati kas veevulin või linnulaul.

Piisavalt kõmpinud, tegime peatuse, kus tutvustati meile hõberemmelgat, tuntud ka kui hõbepaju. Uudis oli see, et hõberemmelga koorest tehti 100 aastat tagasi atsetüülsalitsüülhapet ehk aspiriini, millega raviti palavikku. Paju all vestelda ja looduse üle arutleda oli põnev, vikasime nalja ning filosofoerisime iseväärtuse üle ja arutasime, mis saaks siis kui maailmas poleks ühtegi sääske.

Mingil hetkel jõudsime laudteele, mida mööda kõndides oli juba palju kindlam astuda. Tee äärest leidsime üles vereurmerohu, mille varre katki murdmisel tuleb välja oranžikaskollane vedelik, millega saab ravida konnasilmi ja ville. Tüdrukud ei jätnud imerohtu katsetamata. Üheskoos edasi liikudes jõudsime kopratammi juude, kus pidime ära arvama, millised haruldased loomad Karulas elavad. Musta toonekure arvasime ära. Mudakonna kohta saime teada, et tema pupillid asetsevad püstiselt erinevalt teistest konnadest, kelle pupillid on horisontaalselt ning mudakonna kullas on äärmiselt suur ja neil puudub mürgine kaitsekiht. Karulast võib leida kogu maailmas haruldaseks peetud rabakiile.

Järgneb lk.4

Friedrich Reinhold Kreutzwaldi memoriaalmuuseum

Kolmapäeval, 25. märtsil külastasime Friedrich Reinhold Kreutzwaldi memoriaalmuuseumi. Mind huvitas väga, mis on Lauluisa kodus, seetõttu jälgisin kõike tähelepanelikult.

Sain teada, et Kreutzwaldi isa Juhan Reinholdson oli kingsepp, hiljem Kaarli mõisa aidamees, aga ema mõisa teenijanna Ann. Kui neil sündis laps Friedrich Reinhold, ei olnud esialgu lapsel perekonnanime, aga siis võeti nimeks Kreutzwald, mis eesti keeles tähendab ristimetsa. Ema õpetas oma poja eesti keeles lugema. 11-aastaselt pandi poiss kooli. Tol ajal sai õppida valdavalt saksa keeles. Nii pandi ka tulevane kirjanik õppima saksa keeles, sest nii oli võimalik saada parem haridus. Koolis oli esialgu raske, sest laps ei osanud esialgu üldse võõrast keelt, aga ta õppis selle töö käigus selgeks. Kuna pere oli vaene, ei saanud ta kogu aeg koolis käia. Vahepeal tuli raha teenida ja siis sai jälle aasta jagu õppida. Tartu Ülikooli lõpetas Kreutzwald arstina ning kuulnud, et Võru linna on arsti vaja, tuligi siia. Tema koduks sai praegune muuseumi maja. Ta võttis laenu ja maksis seda üle 30 aasta. Võrus elas ta 44 aastat.

Muuseumis olid pildid, millel oli Lauluisa pere: tema kaks vanemat tütar, poeg ja naine Marie Elisabeth Saedler. Kreutzwaldi naine oli sakslane. Noorem tütar Marie Ottilie suri 15-aastaselt, hoolimata sellest et ta isa oli arst. Isa elas seda väga rängalt üle ja oli palju aastaid kurvameelne. Ainus lapselaps sündis vanimal tütre Adelheid Blumbergil.

Söögiruumis nägime uhkesti kaetud lauda, millel olid supitirin ning muud lauanõud. Noad olid paksemad kui tänapäeval ja kahvlitel olid spetsiaalsed alused, et laualina ära ei määriks. Vaagnale oli tikitud saksa keeles „Anna meile igapäevast leiba“. Köögis oli suur pliit, millel oli soojakapp, kuhu sai toidu sooja panna, kui majaperemees hiljem koju tuli. Seda juhtus tihti, sest

haigete juurde tuli sõita ka maapiirkondadesse ning hobuvankriga sõites kulus palju aega. Tihti jäi arst peale haige läbivaatamist veel pererahvaga juttu ajama, kuulates ennemuistseid jutte. Mulle jäi köögis silma vanaaegne kaal, mida köögitudruk kasutas. Majapidamistöid tegid ning süüa valmistasid teenijad.

Magamistoas nägime uhkeid loomanikerdisi. Patju oli voodi peal kõrge kuhi. Magamistoast viis uks töötuppa, kus oli oli üks kraaniga paak. Selle pidi täitma ja siis sai vett juua. Kirjutustoas valmis Eesti rahva eepos „Kalevipoeg“, mis on tõlgitud neljateistkümmesse keelde. Kirjaniku kirjutuslaual olid väga uhked jalad, mis meenutasid viiulivõtit. Sain teada, et vanal ajal kasutati kirjutamiseks hanesulge. Kreutzwaldil oli väga ilus ja ühtlane käekiri. Mõned tema kirjad on veel alles. Meile räägiti, et Kreutzwald pidas kirjavahetust Lydia Koidulaga. Kirjutuslaua kõrval oli üks kapp, milles oli salajane koht, kuhu sai panna kõige salajasemad asjad.

Külastasime ka ruumi, mis oli renoveeritud, kuna seal oli toimunud põleng. Piltide järgi oli see endisel kujul taastatud. Seal olid saan ja vanker, seinal rippus hundinahast kasukas. Kõrvalruumi oli sisse seatud jututuba, kus nägime asju, millest Kreutzwald oli kirjutanud, ning tema raamatute tõlkeid teistesse keeltesse. Aidas olid välja pandud tema kirjutatud raamatud. „Kalevipojast“ on ilmunud palju kordustrukke ning need raamatud on väga erinevad. Nägime ka eepost pimedate keeles ja selliseidki, mis olid nii pisikesed, et neid võis taskusse panna. Kiri oli nendes küll väga väike. Veel oli selles ruumis kolm Kalevipoja kuju: valgel hobusel teel põrgu, liisku viskamas ja jahti pidamas. Seinul katsid maalid vägilasest.

Mul oli muuseumis põnev: sain uusi teadmisi nii Kreutzwaldi kui tolleaegse eluolu kohta.

Robin Parv 4.klass

9. klass tutipäeval

Põnev kohtumine pani elu üle järele mõtlema

6.aprillil külastas meie kooli Märt Treier, kes on endine TV3 uudisteankur. Nüüd töötab ta Vikerraadios hommikuprogrammi saatejuhina, lisaks sellele koolitab nii noori kui ka vanu. Kui vanematele inimestele korraldab ta meediakoolitusi, siis noortega käsitletakse eelkõige liiklusohutuse teemasid.

Kohe ruumi sisenedes suutis esineja publiku kaasa haarata, kuna oli väga elav ja karismaatiline. Toimunu polnudki justkui loeng, vaid pigem heade sõprade juturing. Isegi niiõelda tagarearahva tähelepanu, mida üldiselt on raske püüda, suutis ajakirjanik endale tõmmata. Loengut sisse juhatades tegi Märt Treier kõvasti nalja, juhtides samal ajal tähelepanu sellele, et halvad asjad juhtuvad tihti seetõttu, et nali läheb ülekäte. Oma jutule küsis ta kogu aeg vahele küsimusi, mis kõnetasid meid ja andsid võimaluse oma arvamust avaldada.

Meie vestlus jõudis kuidagi õudusfilmideni, milles tegelased surevad absurdsetel viisidel. Ta tõi näite, kuidas ühes õudusfilmis tappis naise röster, mis oli imelikul põhjusel vannitoas. Ka päriselus surevad inimesed rumalatel põhjustel.

Märt Treier näitas meile endatehtud õppefilmi „Georg“, mis võttis kõik vaatajad hingetuks. Filmi vaatamise järel leidsime, et mingi hetkeni on ju paljud rumalused põhimõtteliselt talutavad, aga milline võib olla see jälg, mis jääb hinge sellele noorele, kes tapab oma sõbra tema sünnipäeval. Millised on hingehaavad isal, kes taolise nooruserumaluse tõttu kaotas oma poja? See pani meid mõtlema, et inimesed sõltuvad üksteisest. Jõudsimme järelduseni, et kellegi surm muudab tema lähedaste elu igaveseks. Teise filmi peategelased läksid end purjuspäi surnuks sõitma. Üks neist taastus koomast välja tulles täielikult, on nüüd edukas ärimees ja mitme lapse isa. Teine aga elab juba aastaid kodus nelja seina vahel, on kaotanud kõik sõbrad ning saab teiste inimestega suhelda vaid siis, kui haiglas tervisekontrollis käib. Ka filmis osalema nõustus ta just selletõttu, et see tõi tema väga üksluisesse ellu mingitki vaheldust. Meil tekkis filmi vaadates küsimus, miks küll keegi õigel hetkel ei sekkunud, nad ju kuulutasid oma plaani kõva häälega! Kuidas need kõrvalolijad end õnnetuse järel tundsid? Kas nad nüüd ka mõnikord nendele ohvritele mõtlevad ning sellele, et nende sekkumine oleks võinud kõige hullemat ära hoida?

Me oleme taolistel teemadel rääkinud ka kodus vanematega ning ka kirjanduse tundides. Kui vanemad või õpetaja sõna võtavad, tundub meile enamasti, et jälle targutatakse, „loetakse sõnu peale“, et seda ei tohi ja toda ei või. Usume, et selle kohtumise kaudu teadvustasid enamik meist probleemi olemust hoopis paremini ning oskavad olulistel hetkedel kriitiliselt mõelda ja õigesti tegutseda.

Greete Hollas, Talvi Annus, Angelika Nikandrova 9.klass

Põnev õppepäev Karula rahvuspargis (algus lk.2)

Edasi liikudes möödusime sipelgapesast, kus käis vilgas siblimine. See pesa tekitas meis kõigis suurt elevust ning pani kogu keha sügelema. Kuklased on looduskaitse all ning selgus, et nad ei suuda inimese nahka hammustada, vaid eritavad sipelghapet, mis on tegelikult raviks ja annab metsas olles energiat. Tuleb vaid kätt hoida sipelgapesa kohal ning hiljem happega koos olevat kätt limpsida.

Isegi metsas olles ei saanud me ilma matemaatikata. Matkarajad olid märgistatud puudele erinevat värvi (roheline, kollane, oranž) valgete triipude vahele, et ka värvipimedad näeks seda märgistust. Meie liikusime kõige lühemal rajal ning pidime arvutama, mitu päeva matkaksime kui läheksime kogemata kõige pikemale, 627 km pikkusele rajale. Teise ülesandena tuli ühiselt arutleda, mitu kilomeetrit päevas jõuaksime kõndida koos matkavarustusega, mis kaalub umbes 20 kg. Leidsime, et mitte üle 15 tunni päevas. Agaramad määrasid puu vanust kännu peal olevate aastarõngaste järgi. Kasvava puu vanust määratakse imepeenikese puuri abil, puule liiga tegemata.

Kui möödusime Vilimiku ojast, siis räägiti meile legend, kuidas jõgi oma nime on saanud. Nimelt elas üks Mikk, kes koguaeg vilistas. Mikk töötas mõisas orjana ning tihti põgenes metsa. Ükskord ajas mõisahärra teda taga ning Mikk hüppas jõkke ja uppus, keegi teda rohkem ei näinud. Selle järgi saigi jõgi nime Vilimiku ehk Mikk, kes alati

vilistas. Naljakas oli see kui kõik kuulasid tähelepanelikult jutustusi legendidest ning järsku hakkasid puu latvades varesed kraaklema.

Korraks peatusime Karula kõrgustiku kõige kõrgema tipu Tornimäe jalamil, kus giid selgitas põnevalt koolis õpitud veelahkmeala mõistet lumememme sulamise näitel. Pole kahtlustki, et koolipingis veidi selgusetuks jäänud mõiste, jääb nüüd hästi meelde.

Peaaegu tagasi Ähijärve äärde jõudes peatusime ühe talu juures, mis oli ehitatud endise külakalmistu peale. Inimesi elab Karulas vähe, sest maju võib ehitada ainult vana talumaja asemele ning müügihinnad on üüratult kõrged.

Matka lõpus moodustasime ühise suure vestlusringi, kus igaüks meist sai sõna. Paljud olid õppepäevast väsinud, aga õnnelikud, sest saime kinnistada loodusõpetuse tunnis õpitud teadmisi, oma silmaringi laiendada, värskses õhus liikuda ning ühiselt mõnusat aega veeta. Paljud meist olid Karulas esimest korda, aga õppepäev kujunes nii põnevaks, et leidis õpilasi, kes lubasid sinna kindlasti tagasi minna, sest oma silm on kuningas.

Artikli koostasid Elisabeth, Uku, Cassandra, Aliis, Britten 6. a-st ning õpetaja Liis Orro

Minu kevadvaheaeg möödus Austrias

Reisid on alati põnevad, sest siis näeb palju ilusaid ja toremaid kohti, saab teadmisi teiste maade kultuuride ja rahvaste kohta ning õppida tundma nende maade kombeid ja traditsioone. Kevadisel koolivaheajal käisid Võru I Põhikooli 9. klassi õpilased reisil Austrias. Mina koos ema ja õega liitusime reisiseltskonnaga.

Austria on väga põnev maa. Sealsed inimesed on sõbralikud, kuid neid varjutab ajaloost suurim hirm – katk. Igas linnas võib leida katkusambaid ja ehitatud on ka katkukirikuid. Katedraalide ja kirikute all võib külastada suuri katakombe. Vaatepilt, mis avaneb külastajatele, pole küll meeldiv, kuid meenutab suurt austerlaste hirmu, sealse rahva seas levinud surmalugusid.

Austria on jagatud kolmeks osaks: Alam-, Ülem- ja Kesk-Austriaks. Pealinn Viin asub Alam-Austrias. Viin on keiserlikult kuulunud ajalooline linn, mis on jagatud 22 linnaosaks. Kõige kuulsam keisrinna Elisabeth, kelle hüüdnimi oli Sissi, sõi päevas ainult kaks apelsini, kuid ajaloo allikad kinnitavad, et vanemas eas ta külastas teise nime all erinevaid Viini restorane. Sissi oli esimene naisratsutaja. Ta elas koos poegadega Schönbrunni lossis, mis on kaunis nii seest kui ka väljast. Lossi ümbritseb väga kena lossiaed. Viinis on elanud ja töötanud helilooja Strauss ja kirjanik Goethe. Viin on tuntud ka oma turu poolest, mis asub Doonau kaldal. Turu pikkus on umbes poolteist kilomeetrit ja seal müüakse väga palju erinevat ja huvitavat kaupa. Meie saime proovida ehtsat Viini teed, mis oli maitsev.

Austriat teatakse ka viinamarjapõldude ja suurte mägede Alpide poolest. Meie külastasime ühte muinasjutulist alpikülakest Wolfgangseed. Samanimelise järve ääres on filmitud „Helisev muusika“ algus. Kõrgel mägedes asub helilooja Mozarti kodulinn Salzburg. Seal käisime mööda filmi „Helisev muusika“ radu. Külastasime ka Salzburgi kindlust. Üles sai minna kahel viisil: jalgsi või sõita köisraudteega. Meie valisime köisraudtee, mis tundus algul hirmuäratav, sest raudtee kulges mööda püstist seina. Ülevalt kindlusest paistis vaade kogu Salzburgi linna ilule. Hiljem linnas ringi jalutades, külastasime Mozarti sünnimaja ja hilisemat elumaja. Salzburgis asub ja on säilinud üks maailma vanemaid kaljukirikuid, mis on pärit 3. sajandist.

Läbi Viini metsade sõites põikasime sisse Hinterbrühli kipsikaevandusse. Seal ehitati Hitler oma esimese hävituslennuki. Peale sõja kaotust üritas ta kõik enda järel hävitada, kuid see päris ei õnnestunud. Praegu tegutseb kaevanduses muuseum, kus võib näha nii Hitleri ehitatud lennukite jäänuseid ja maketti kui saada aimu sealsete kipsikaevurite elust ja tööst maa all. Samuti on sealsetes käikudes filmitud „Kolm musketäri“. Hinterbrühli kipsikaevanduses asub Euroopa suurim maa-alune järv, mille pindala on umbes 6000 m². Meie saime sõita sellel järvel paadiga. Saime teada, et selles järves ei ela ühtegi elusolendit.

Viimasena külastasime ühte väikelinna nimega Baden. Seal asuvad tervendavad väävliveed. Meil oli võimalus käia Rooma termides suplemas ja tervist parandamas. Baden on kunagi ammu üle elanud suure katkulaine ja põlengu. Sealsed puud on selle märgiks. Vanasti ei tohtinud Austrias naised käia kohvikutes. Aastaid hiljem said nad loa teha seda koos saatjaga.

Austrias elas kunstnik Hundertwasser, kes ütles, et maailm ei ole ainult sirgjooneline – sirgjoon on kuradi tööriist! Ta tahtis ehitada maju kasutatud materjalidest ja teha neid ebasümmeetrilisi. Kahjuks tema ehitistele ei leitud sobilikku arhitekti ning ta ehitati kõik ise. Ta värvis majad mitmevärvilisteks, kusjuures värvid muutusid suvalistes kohtades. Viinis on võimalik külastada seda linnaosa, mida nimetatakse Hundertwasseri linnakeseks.

Austria on väga ilus maa. Soovitan sinna puhkama minna. See on nagu muinasjutuline unistuste maa, kus aeg on korraks peatunud.

Gerli Kalkun Võru Kreutzwaldi Gümnaasium

Jürijooksul tegime tänavu linnaorienteerumist.

Preemiareis Lääne–Virumaale

Tublid õppijad sõitsid 5. mail reisile Lääne–Virumaale. Startisime Nooruse platsilt pool kaheksa. Kui Rakveresse jõudsimel, käisime kõigepealt Tarva juures, mis on selle linna sümbol. Seejärel suundusime Politseimuuseumi. Meid jagati kahte gruppi ning tegime politseivormis giidide juhendamisel ringkäigu. Õues said soovijad end proovile panna takistusrajal, mida läbitakse aja peale. Veel vaatasime õue peal politseiautosid ning ühte avariiläbiteinud autot, mis oli hullusti mõlkinud ja klaas oli katki. Soovijad said proovida, mis tunne on liikuvast autost tulistada jälitatava auto rehvidesse ning tänava ääres mõõtsime mõõduvate autode kiirust ka.

Majas sees oli ühes ruumis väljapanek narkoainetest. Seal oli ka üks surnukirst, mille sisse olid löödud naelad. Iga kord, kui Eestis sureb narkootikumide tarbimise tagajärjel inimene, lüüakse kirstu kaane sisse uus nael juurde. Ühes ruumis olid märulipolitseinikkude vormid ja varustus. Seal saime ise ka väikse märuli maha pidada, loopides meie endi seast valitud „politseinikke“ tühjade plastpudelitega. Neil olid muidugi kiivrid peas ja kilbid ka enda

kaitsmiseks. Ühes autos istudes saime testida, kui kiiresti suudame foori punase tule süttides pidurdada. Veel vaatasime võltsitud kaupu ning stende, millel olid andmed kurjategijate ja nende jõhkrate tegude kohta ja tegime õpetajale valedetektori testi. Aga kõige rohkem meeldis meile õpetajast fotoroboti koostamine ja enda sõrmejälgede võtmine.

Edasi sõitsime Altjale ja sõime sealses kõrtsis kõhu korralikult täis. Pärast jalutasime mere äärde võrgukuure vaatama. Mere ääres oli palju suuri kive, õpetaja rääkis, et seda nimetatakse kivikülviks. Ühte eriti suurt kivilahmakat kutsutakse Titekiviks, sest legendi järgi leitud tolle kandi tited just tolle kivi juurest. Rannas turnisime kivil ja nii mõnigi meist libises ja tegi jalad märjaks, aga keegi ei virisenud.

Käisime veel kahes mõisas: Palmses ja Sagadis, kus imetlesime uhkeid hooneid, jalutasime aias ning vaatasime triiphooneid. Sees me mõisates ei käinud, aga rõdul tegime pilti küll. Päeva lõpuks käisime veel Põhjakeskuses ostlemas ning seejärel tulime väsinute, ent rõõmsatena koju.

Salme Adeele Hollas, Eneli Prutt 4. klass

Postikaru

Võru I Põhikool

E-post:

kool@vip.edu.ee

Veebisait:

www.vip.edu.ee

Postikaru soovib lugejatele toredat suve!